

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

LA PASSIÓ PER L'EVANGELITZACIÓ

Jesús, model de l'anunci

sús matina, i se'n va a zones desertes a pregar, a parlar amb el Pare. Totes les decisions i les eleccions més importants les pren després d'haver pregat. En la pregària que l'uneix al Pare en l'Esperit, Jesús hi descobreix el sentit del seu ser home, de la seva existència en el món perquè Ell està en missió per nosaltres, enviat pel Pare a nosaltres.

Després de la pregària, Jesús dedica tota la seva jornada a l'anunci del regne de Déu i la dedica a les persones, sobretot a les més pobres i dèbils, a les pecadores i a les malaltes. Jesús no fa alguna cosa per nosaltres, sinó que ho dona tot, dona la seva vida per nosaltres. El seu és un cor pastoral. És pastor amb tots nosaltres.

Per a resumir en una paraula l'acció de l'Església s'utilitza sovint precisament el terme pastoral. I per a valorar la nostra pastoral, hem de comparar-nos amb el model, comparar-se amb Jesús, Jesús bon Pastor. Si volem entrenar el zel apostòlic hem de tenir sempre present el capítol 15 de Lluc. Llegiu-lo sovint, allí podem entendre què és el zel apostòlic.

Evangelitzar no és fer proselitisme: fer proselitisme és una cosa pagana, no és religiosa ni evangèlica. Demanem en la pregària la gràcia d'un cor pastoral, obert, que es posa a prop de tots, per a portar el missatge del Senyor i també sentir per a cadascú la nostàlgia de Crist.

Dimecres, 18 de gener de 2023

El model insuperable de l'anunci: Jesús. L'Evangeli del dia de Nadal el definia «Verb de Déu» (cf. Jn 1,1). El fet que Ell sigui el Verb, és a dir, la Paraula, ens indica un aspecte essencial de Jesús: Ell sempre està en relació, en sortida, mai està aïllat. Així és Jesús, Paraula eterna del Pare adreçada a nosaltres, comunicada a nosaltres. Crist no sols té paraules de vida, sinó que fa de la seva vida una Paraula, un missatge: viu sempre adreçat envers el Pare i envers nosaltres.

Si mirem les seves jornades, veiem que en el primer lloc hi ha la intimitat amb el Pare, la pregària, per la qual Je-

REFLEXIONS

Felicitat i perfeccionament (I)

Com escriu Aristòtil, en començar l'*Ètica a Nicòmac*, tots els éssers humans anhelan la felicitat.

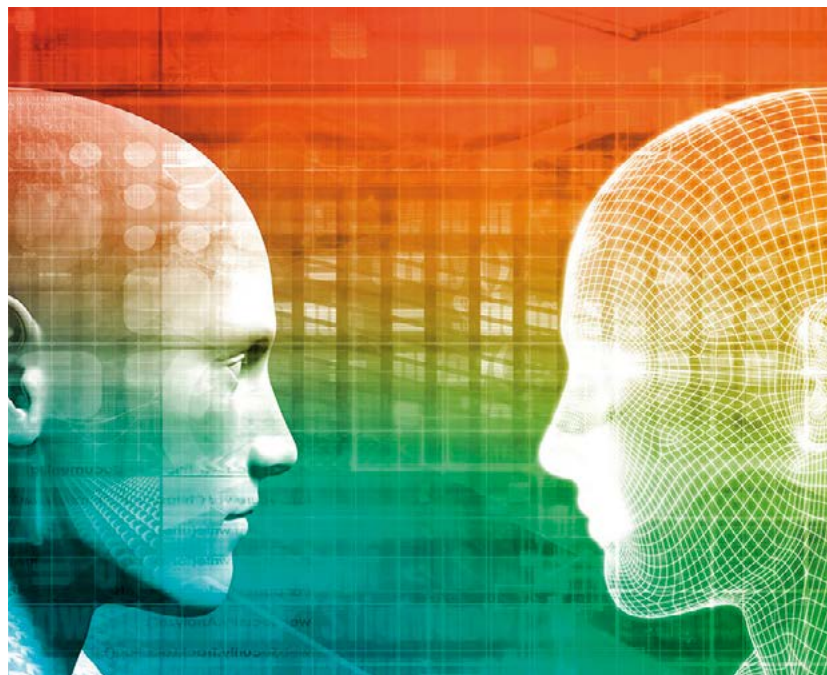
Aquesta aspiració persisteix al llarg de la història i de les tradicions culturals. Una altra qüestió és si aquesta aspiració assoleix la seva plenitud o roman, irremissiblement com a una aspiració.

El transhumanisme ofereix la fórmula màgica de la felicitat i la vincula, estretament, al consum biotecnològic. Subsisteix la idea que la felicitat és l'estat d'ànim resultant de la conquesta del desig. Hom se sent feliç quan

veu coronats els seus desigs. A mesura que l'home fa realitat els seus desigs, assoleix la felicitat.

Amb tot, hom constata que no pot fer-los realitat amb els seus esforços naturals i això el condueix a la frustració, però gràcies a la tecnologia creu que farà possible que cap dels seus anhels resti com una pura possibilitat. Si vol saltar més alt, podrà fer-ho. Si vol dominar més llengües, podrà fer-ho. Si vol viure més anys, podrà fer-ho. Si vol ser més sensible, podrà fer-ho.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 10,12-22 / Sl 147 / Mt 17,22-27]. Sant Maximilià Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ Dimarts [Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. L'Assumpció de la Benaurada Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Dimecres [Dt 34,1-12 / Sl 65 / Mt 18,15-20]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

17. ■ Dijous [Js 3,7-10a.11.13-17 / Sl: 113a / Mt 18,21-19,1]. Santa Beatriu de Silva, verge franciscana, fundadora de les Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.

18. ■ Divendres [Js 24,1-13 / Sl 135 / Mt 19,3-12]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

19. ■ Dissabte [Js 24,14-29 / Sl 15 / Mt 19,13-15]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev. fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaga-

nya (Conca de Barberà); sant Ezequiel Moreno Díaz, bisbe.

20. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 56, 1.6-7 / Sl 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Claravall, i dr. de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

Diuenge XIX de durant l'any (A)

COMENTARI
▶ Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix pas-sarà.»

Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble / i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

▶ Lectura de l'Evangelio segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari. Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que soc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó hasta el Horeb, el monte de Dios, se introdujo en la cueva y pasó la noche. Le llegó la palabra del Señor, que le dijo: «Sal y permanece de pie en el monte ante el Señor». Entonces pasó el Señor y hubo un huracán tan violento que hendía las montañas y quebraba las rocas ante el Señor, aunque en el huracán no estaba el Señor. Después del huracán, un terremoto, pero en el terremoto no estaba el Señor. Después del terremoto, fuego, pero en el fuego tampoco estaba el Señor. Después del fuego, el susurro de una brisa suave. Al oírlo Elías, cubrió su rostro con el manto, salió y se mantuvo en pie a la entrada de la cueva.

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo, no miento —mi conciencia me atestigua que es así, en el Espíritu Santo—: siento una gran tristeza y un dolor incesante en mi corazón; pues desearía ser yo mismo un proscrito, alejado de Cristo, por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne: ellos son israelitas y a ellos pertenecen el don de la filiación adoptiva, la gloria, las alianzas, el don de la ley, el culto y las promesas; suyos son los patriarques y de ellos procede el Cristo, según la carne; el cual está por encima de todo, Dios bendito por los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después de que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y después de despedir a la gente subió al monte a solas para orar. Llegada la noche estaba allí solo. Mientras tanto la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario. A la cuarta vela de la noche se les acercó Jesús andando sobre el mar. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, diciendo que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!». Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir a ti sobre el agua». Él le dijo: «Ven». Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame». Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?» En cuanto subieron a la barca amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios».

«Quina poca fe! Per què dubtaves?»

Tots coneixem com de decidit era l'apòstol Pere. Per això avui en estranya que quan Jesús camina sobre les aigües, gosés dir-li: *Senyor si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua*. I efectivament es va posar a caminar sobre l'aigua. Però Pere confiava massa en les seves forces; per això, *en adonar-se del vent que feia s'acovardí i començà d'enfonsar-se*. És llavors quan es recorda de Jesús i li diu: *Senyor, salveu-me*, un crit d'auxili. I lògicament Jesús li donà la mà però li diu clarament: *Quina poca fe! Per què dubtaves?* Jo diria que aquesta escena representa la nostra vida: volem seguir Jesús, fins i tot ens sentim capaços de caminar sobre l'aigua, és a dir de superar les barreres que podem trobar en la nostra vida, però si ens fiem de nosaltres qualsevol contrarietat, qualsevol vent advers, ens fa sentir la nostra feblesa, ens enfonsen en el seguiment del Crist. Ens fiem massa de nosaltres i no del Senyor. Abans l'evangelista ens ha recordat que *Jesús pujà tot sol a la muntanya per pregar*. S'hi passà moltes hores, fins a les tres de la matinada. Ens manca a nosaltres tenir aquesta llarga oració per confiar després en ell, enmig de totes les dificultats... Per això el Senyor ens convida també a tenir més fe: *Quina poca fe? Per què dubtaves?* Però no esperem grans signes de la presència del Senyor en la nostra vida. Ho hem vist en la primera lectura: Déu no es troba ni en una ventada ni en un terratrèmol ni en el foc. En canvi Elies l'experimenta en el so d'un aire suau. Cal estar atents al Senyor que es manifesta de moltes maneres i pot ser que ens passi desapercebuda la seva presència: però el Senyor hi és. Pau se sent enormement trist pel rebuig de l'evangelista per part dels seus germans. Però sap veure també els aspectes positius: *tenen la gràcia de fills, la presència de Déu, les aliances, el culte* i no ho oblidem, el mateix Jesús que és jueu. Enmig de les dificultats no hem de perdre mai la fe, la confiança, la certesa que Déu és amb nosaltres. Cal, només, saber-lo descobrir.

Mn. Jaume Pedrós